

Session #2: Of Fields and Tables - Community and Connection

Ariel Evan Mayse

Joy Harjo, “Perhaps the World Ends Here”

The world begins at a kitchen table. No matter what, we must eat to live.

The gifts of earth are brought and prepared, set on the table. So it has been since creation, and it will go on.

We chase chickens or dogs away from it. Babies teethe at the corners. They scrape their knees under it.

It is here that children are given instructions on what it means to be human. We make men at it, we make women.

At this table we gossip, recall enemies and the ghosts of lovers.

Our dreams drink coffee with us as they put their arms around our children. They laugh with us at our poor falling-down selves and as we put ourselves back together once again at the table.

This table has been a house in the rain, an umbrella in the sun.

Wars have begun and ended at this table. It is a place to hide in the shadow of terror. A place to celebrate the terrible victory.

We have given birth on this table, and have prepared our parents for burial here.

At this table we sing with joy, with sorrow. We pray of suffering and remorse. We give thanks.

Perhaps the world will end at the kitchen table, while we are laughing and crying, eating of the last sweet bite.

Babylonian Talmud, Hagigah 27b

Rabbi Yoḥanan and Reish Lakish both said: When the Temple is standing the altar atones for a person, but now one's table atones for them.

רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרווייהו: בזמן שביית המקדש קיים — מזבח מכפר על אדם, עכשיו — שלחנו של אדם מכפר עליו.

Rashi, ad loc

One's table atones – through welcoming guests.

שולחנו מכפר עליו - בהכנסת אורחין:

Babylonian Talmud, Berakhot 55a

Prolonging one's time at table [is a virtue] – because a poor person may come and receive food [immediately], as it is written: “The altar, three cubits high... (Ezekiel 41:22), and it is written “And he said unto me: This is the table that is before the Lord.” It begins with the altar and concludes with the table. Rather, Rabbi Yoḥanan and Rabbi Elazar both say: As long as the Temple stood, the altar atoned for Israel's. Now one's table atones for them.

והמאריך על שלחנו: דלמא אתי עניא ויהיב ליה. דכתיב: "המזבח עץ שלוש אמות גבה", וכתיב: "וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'", פתח במזבח וסיים בשלחן! רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרווייהו: כל זמן שביית המקדש קיים — מזבח מכפר על ישראל, ועכשיו, שלחנו של אדם מכפר עליו.

Tosafot, ad loc

One's table atones for them – great is the power of shared eating and bounty.

שלחנו מכפר עליו. דגדולה לגימא (סנהדרין דף קג):

I know of a tailor in the holy community of Brisk in Lithuania who instructed the Burial Society before his death to construct his coffin out of his work-table and place his measuring stick in his hand. When they asked him the reason for this request he explained that his work-table and yardstick were his two faithful witnesses that in his entire life he had never stole even one piece of his working materials. Fortunate is he for wishing to benefit only from the work of his hands and not from theft.

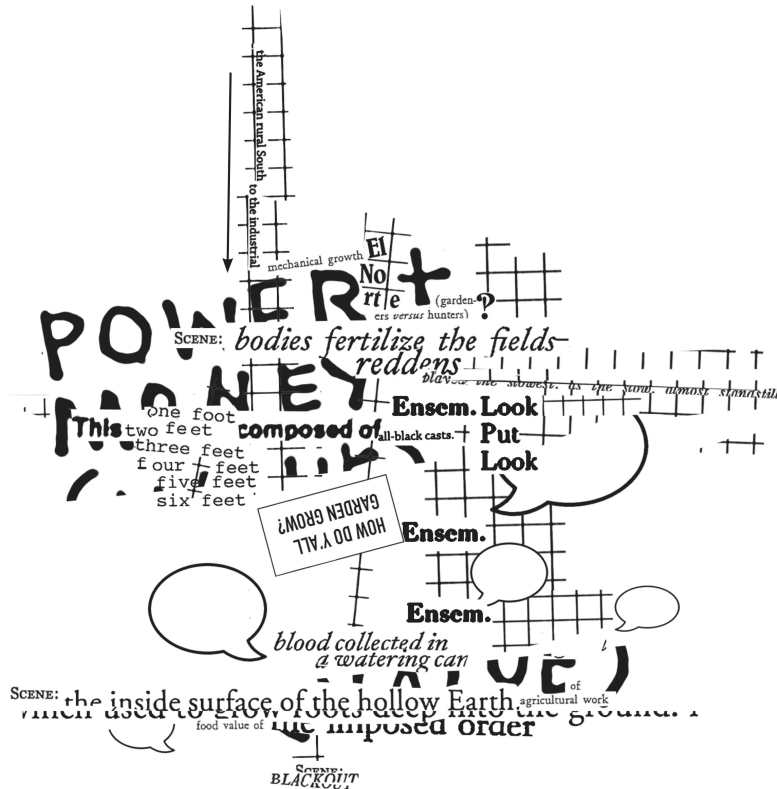
וְרֵאִיתִי חֵיטָּ אֶחָד בְּקֹהֶלֶת קֹדֶשׁ בְּרִיסק דְּלִיטָא, קֹדֶם מוֹתוֹ צָנָה לְחַבְרָה קְדִישָׁא, שְׂעָשׂוּ מִשְׁלַחְנוּ שְׁהִיָּה בְּבֵיתוֹ אֲרוֹנוֹ, וְהָאֵמָה, שְׁהִיָּה מוֹתָח בּוֹ הַבְּגָדִים, יִתְנוּ בְּיָדוֹ. וְשָׂאֵלוּ אוֹתוֹ הַחֲבֵרָא קְדִישָׁא מַה פְּוִנְתּוֹ בָּזָה הַצְּוֹאָה, וְהָשִׁיב, שְׁהַשְׁלַחַן וְהָאֵמָה יַעֲיִדוּ לוֹ כְּשֵׁנֵי עֲדִים נְאֻמָּיִם, שְׂכָל יָמָיו לֹא גָנַב מֵאוֹמָה מִן מְלֻאכְתּוֹ. אֲשֶׁרִי לּוֹ שְׁהִיָּה רוֹצֵה לְהַנּוֹת רַק מִיַּגַּע כְּפוֹ, וְלֹא מִשׁוּם גְּזֵל

Kitsur Shulhan Arukh no. 199

When making a coffin, take care that the remnants of the boards not be used for any other purpose. They should be burned for fuel to heat the cauldron in which water is warmed for the ritual purification. Benevolent people, who in their lifetime fed the poor at their table, should be buried in a coffin made of boards from the table, as it is says, "Your righteousness shall go before you" (Isa. 58:8)

כְּשֶׁעוֹשִׂין אֲרוֹן, יֵשׁ לִזְהַר בְּשִׂיורֵי הַנְּסָרִים, שְׂלֹא לַעֲשׂוֹת מֵהֶם אֵיזָה תְּשֻׁמִּישׁ, וְיֵשׁ לְהַסִּיק בְּהֵן פִּתַח הַכְּלִי שְׂמַחֲמָמִים אֶת הַמַּיִם לְטַהֲרָה. טוֹבִי לָבֵב שְׁהֶאֱכִילוּ עֲנִיִּים עַל שְׁלַחְנָם, יֵשׁ לַעֲשׂוֹת לְהֵם אֲרוֹן מִן הַשְׁלַחַן, כְּמוֹ שְׂפִתּוֹב, וְהַלְדָּ לְפָנֶיךָ צְדָקָה.

Douglas Kearney, "Of Agricultural Work," 2020

Leviticus 19:9

When you reap the harvest of your land, you shall not reap all the way to the edges of your field, or gather the gleanings of your harvest. You shall not pick your vineyard bare, or gather the fallen fruit of your vineyard; you shall leave them for the poor and the stranger: I am the Lord your God.

וּבִקְצֹרְכֶם אֶת־קִצִיר אֲרָצְכֶם לֹא תִכְלֶה פְּאֵת שְׂדֵךְ
לְקַצֹּר וְלִקְטוֹת קִצִירֵךְ לֹא תִלְקֹט
וּכְרֵמֶךָ לֹא תַעֲזֹל וּפְרֹט כְּרֵמֶךָ לֹא תִלְקֹט לְעַנִּי וְלִגֵּר
תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם:

Deuteronomy 24:19

When you reap the harvest in your field and overlook a sheaf in the field, do not turn back to get it; it shall go to the stranger, the fatherless, and the widow—in order that the Lord your God may bless you in all your undertakings.

כִּי תִקְצַר קִצִירֶךָ בְּשֵׂדֶךָ וְשָׁכַחְתָּ עִמָּךְ בִּשְׂדֶּךָ
לֹא תָשׁוּב לְקַחְתּוֹ לִגֵּר לִיתוֹם וְלְאַלְמָנָה יִהְיֶה
לְמַעַן יְבָרְכֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֶיךָ:

Mishnah Peah 1:1

These are the things that have no definite quantity: The corners, first-fruits; [offerings] on appearing [during pilgrimage festivals], works of kindness, and the study of Torah. The following are the things for which one enjoys the fruits in this world while the principal remains in the world to come: honoring one's father and mother, works of kindness, and bringing peace between two people. The study of Torah is equal to them all.

אֵלוּ דְבָרִים שְׂאִין לָהֶם שְׁעוֹר. הַפָּאָה, וְהַבְּכוּרִים,
וְהַרְאִיוֹ, וְגַמְלֵיּוֹת חֲסָדִים, וְתַלְמוּד תּוֹרָה. אֵלוּ דְבָרִים
שְׂאֵדָם אוֹכֵל פְּרוּתֵיהֶן בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקָּרוֹן קִיּוּמָת לֹ
לְעוֹלָם הַבָּא. כְּבוֹד אָב וְאִם, וְגַמְלֵיּוֹת חֲסָדִים, וְהַבְּאָת
שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ, וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֹגַד כָּלָם:

Mishnah Peah 1:2

One should not leave a *pe'ab* of less than one-sixtieth. They said, “there is no definite quantity for *pe'ab*,” but everything depends upon the size of the field, the number of poor people, and the extent of the yield.

אֵין פּוֹחַתִּין לַפָּאָה מִשְׁשִׁים, וְאִף עַל פִּי שְׂאֵמְרוּ אֵין
לַפָּאָה שְׁעוֹר. הַכֹּל לְפִי גֵדֵל הַשְּׂדֶּה, וְלְפִי רֹב הָעֲנִיִּים,
וְלְפִי רֹב הָעֲנָוָה:

Babylonian Talmud, Yevamot 47a

It was taught: we say to one who comes to convert in the present time... We tell them some of the less stringent commandments, and some of the more

תַּנּוּ רַבָּנָן : גַּר שְׂבִיא לְהַתְגַּיֵּיר בְּזִמְן הַזֶּה ...
וּמוֹדִיעִין אוֹתוֹ מִקְצַת מִצְוֹת קְלוֹת וּמִקְצַת מִצְוֹת
חֲמוּרוֹת, וּמוֹדִיעִין אוֹתוֹ עוֹן לְקַט שְׂכַחָה וּפָאָה וּמַעֲשֵׂר
עֲנִי. וּמוֹדִיעִין אוֹתוֹ עֲנִשׁוֹן שֶׁל מִצְוֹת. אוֹמְרִים לוֹ : הֵיוּ
יודֵעַ שְׂעֵד שְׂלֵא בָּאתָ לְמַדָּה זֹ, אֲכַלְתָּ חֶלֶב — אֵי

stringent ones, and we inform them of the sin of [neglecting] gleanings, forgotten sheaves, and the corners of one's field, and the poor person's tithe.

אתה ענוש כרת. חללת שבת — אי אתה ענוש סקילה. ועכשיו, אכלת חלב — ענוש כרת, חללת שבת — ענוש סקילה.

Deuteronomy 26:1-2

When you enter the land that your God is giving you as a heritage, and you possess it and dwell in it, you shall take some of every first fruit of the soil, which you harvest from the land that your God is giving you, put it in a basket and go to the place where your God will choose to establish the divine name.

והיה כִּי־תבוא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה : ולקחת מראשית | כל פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תִּבְיֵא מֵאֲרָצְךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נתן לך ושמרת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אֱלֹהֶיךָ לשכן שְׁמוֹ שָׁם :

Rashi

When you go into your field see for the first time that year a fig that has ripened, you bind a piece of straw round it as an indication and say “Lo, this is *bikkurim*.”

מראשית. אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שבכרה, כורף עליה גמי לסימן ואומר "הרי זו בכורים" (ספרי; בכורים ג):

Babylonian Talmud, Bava Batra 9a

Rav Huna says: We examine one who asks for food, but not one who asks for clothing...
Rav Yehudah says: We examine one who asks for clothing, but not one who asks for food...

אמר רב הונא: בודקין למזונות, ואין בודקין לכסות...
ורב יהודה אמר: בודקין לכסות, ואין בודקין למזונות

3. Babylonian Talmud, Ta'anit 11a

It was also taught: When the community is suffering, one may not say: I will go to my home and I will eat and drink, and peace be upon you, my soul... One who is distressed together with the community will merit seeing the consolation of the community.

תניא אידך: בזמן שהצבור שרוי בצער, אל יאמר אדם: אלף לביתי, ואוכל ואשתה, ושלום עליך נפשי. וכל המצער עצמו עם הצבור — זוכה ורואה בנחמת צבור.

Yalkut, tehilim no. 883

“We wept” (Ps. 137:1). What did they see, causing them to cry by the rivers of Babylon? Rabbi Yohanan said: The Euphrates slew more

גם בכינו. מה ראו ישראל לבכות על נהרות בבל, רבי יוחנן אמר הרג בהם פרת בישראל יותר ממה שהרג נבוכדנאצר הרשע, כשהיו שרויים בארץ לא היו שותים אלא מימי גשמים ומימי נוזלים ומימי

of the children of Israel than the wicked Nebuchadnezzar had slain. While the children of Israel were living in the Land of Israel, they drank only rainwater, running water, or spring water. But when they were exiled to Babylon, they had to drink the water of the Euphrates, and many of them died. Therefore, they cried for those murdered by their enemies, and for those killed along the way by the Euphrates. Not only this, but Nebuchadnezzar sat in his boat with all of his crops and ministers, along with all sorts of musicians, as it says, "From ships the Chaldeans shall raise their voice in song" (Isa. 43:14).

מעינות וכיון שגלו לבבל שתו מים מפרת ומתים, לפיכך היו בוכים על ההרוגים שהרגו בהם אויביהם ועל המתים שמתו בדרך ועל ההרוגים שהרג בהם פרת, ולא עוד אלא שהיה נבוכדנאצר יושב בספינה הוא וכל גדוליו וכל שריו ועמהם כל מיני זמר שנאמר "כשדים באניות רנתם"